

PARAFIA MATKI BOŻEJ DOBREJ RADY W ZGIERZU

www.mbrd.archidiecezja.lodz.pl

E-mail: gazeta.dobrarada@gmail.com

DNI MŁODZIEŻY NA PLAŻY

Światowe Dni Młodzieży odbywają się co 2-3 lata. Te spotkania młodych katolików z papieżem, skupiające młodych z całego świata na wspólnym spędzaniu czasu i modlitwie, zapoczątkowane zostały z inicjatywy Jana Pawła II w 1985 r. w Rzymie. Tegoroczne XXVIII ŚDM odbyły się od 23-28 lipca w Rio de Janeiro, a ich hasło przewodnie brzmiało: „*Idźcie i nauczajcie wszystkie narody!*” (Mt 28,19). W ostatni dzień, podczas finałowej Mszy św. z udziałem ponad 3 milionów osób zgromadzonych na plaży Copacabana, Ojciec Święty w homilii powiedział: „*Trzy słowa: idźcie, bez obawy, aby służyć. Postępując zgodnie z tymi trzema słowami, doświadczycie, że ten, kto ewangelizuje, jest ewangelizowany, kto przekazuje radość wiary, otrzymuje więcej radości. Drodzy młodzi, gdy wrócicie do swoich domów, nie bójcie się być wielkoduszni dla Chrystusa i dawać świadectwo o Jego Ewangelii.*”

Dla nas, Polaków, najbardziej radosną okazała się informacja podana przez papieża na zakończenie

Światowe Dni Młodzieży 2013 na Copacabana, fot. F. Dana

celebracji, a mianowicie, że kolejne ŚDM w 2016 r. odbędą się w Krakowie. Będzie to już po raz drugi w Polsce po obchodach ŚDM w 1991 r. w Częstochowie. Na pokładzie samolotu wracającego z Brazylii papież podał też orientacyjną datę kanonizacji Jana Pawła II: październik tego roku lub, co bardziej prawdopodobne, Święto Miłosierdzia Bożego r. 2014.

Krzysztof Nieszwiec

ŚWIĘTOWANIE I POŻEGNANIE

17 sierpnia będziemy obchodzili imieniny ks. Jacka Kucharskiego. Z tej okazji życzymy Ci, Księżu Jacku, obfitości Bożego błogosławieństwa, pogody ducha oraz nieustannej motywacji na drodze powołania kapłańskiego!

Niedługo potem pożegnamy ks. Piotra Skurę, który pilotuje naszą gazetkę parafialną, jest opiekunem m. In. ministrantów i grupy młodzieżowej. Od 1 września ks. Piotr rozpocznie posługę duszpasterską w par. św. Kazimierza w Łodzi. Do naszej parafii dekret otrzymał ks. Krzysztof Basztabin. **Dziękujemy Księżu Piotrze za pełną oddania ojcowską posługę w naszej parafii. Życzymy dużo zapału i siły, byś mógł równie owocnie służyć innym, jak nam służyłeś przez te trzy lata!**

Ks. J. Kucharski

Ks. P. Skura

Redakcja

ZGIERSKA MADONNA W MIĘŚCIE TKACZY

W letni słoneczny dzień 1 sierpnia 2013 r., 45-osobowa grupa kolonijna z Oddziału Akcji Katolickiej w Zgierzu, działającego przy parafii pw. Matki Bożej Dobrej Rady, odwiedziła Park Kulturowy Miasto Tkaczy w Zgierzu. Młodzi ludzie pod opieką Marianny Strugińskiej-Felczyńskiej, Urszuli Kowalskiej, Agnieszki Wieczorek, Marii Rogali oraz Marii Mazurkiewicz, byłej pani prezes Zarządu Diecezjalnego Instytutu

Młodzi turyści odwiedzili również Centrum Konserwacji Drewna mieszczące się przy ul. Gabriela Narutowicza 6, gdzie zapoznali się z podstawami konserwacji drewnianych mebli zabytkowych oraz obejrzeni ujmującą prezentacją intermedialną „Odkryte piękno Zgierza”. W trakcie wizyty Ks. Andrzej Blewiński zwrócił uwagę na cenną pamiątkę, tj. miniaturkę „Zgierskiej Madonny”, którą można nabyć w Centrum Konserwacji Drewna. Pan Paweł Krawczyk - prezes Fundacja Ochrony Mebli Zabytkowych oraz Dziedzictwa

ZGIERSKA MADONNA

W 1820 roku rząd Królestwa Polskiego podjął decyzję o utworzeniu w Zgierzu ośrodka przemysłu sukienniczego. W ciągu niespełna dekady Zgierz przekształcił się z małej rolniczej miejscowości w czołowy ośrodek przemysłowy kraju. Lawinowy napływ osadników z Wielkiego Księstwa Poznańskiego, Prus, Saksonii i Śląska zaowocował powstaniem nowoczesnego dużego miasta. Zgierz już w pierwszych latach swojego „złotego dziesięciolecia”, stał się przedmiotem dumy władz utworzonego w 1815 roku państwa. Rajmund Rębieliński – twórca sukcesu gospodarczego województwa Mazowieckiego – nazywał Zgierz stolicą wszystkich miast przemysłowych, a Stanisław Staszic pisał w 1825 roku: *Kto widział dawny Zgierz, spotkawszy w nim dzisiejszy, ledwie własnym oczom dowierza.*

Na ten niezwykły awans miasta złożyła się praca wielu wybitnych osób, do których należał m. in. proboszcz parafii św. Katarzyny, ks. Józef Goldtman. Ten urodzony w Wejcherowie kapłan swoją posługę w Zgierzu rozpoczął w 1810 r. W przełomowej chwili dziejów Zgierza był dla miasta postacią opatrnościową. Będąc w ścisłym kontakcie z Rajmundem Rębielińskim z całą mocą poparł projekt uczynienia ze Zgierza ośrodka włókienniczego. Znając doskonale język niemiecki przedsięwziął kilka podróży do Prus, zachęcając tamtejszych tkaczy rękodzielników do osiedlania się w Zgierzu. W uznaniu jego zasług dla uprzemysłowienia kraju Aleksander I odznaczył zgierskiego proboszcza orderem św. Stanisława. Niemniejsze zaangażowanie wykazywał ks. Goldtman w sprawach duchowego dobra swoich wiernych. Jego intensywne zabiegi sprawiły, że

Akcji Katolickiej, ochoczo zwiedzali obiekty parku kulturowego. Towarzyszył im Ks. kan. dr Andrzej Blewiński – proboszcz parafii i dziekan dekanatu zgierskiego. Wycieczka rozpoczęła się od spotkania z pracownikami Wydziału Rozwoju Parku Kulturowego „Miasto Tkaczy”, którzy zwiedzającym przybliżyli proces jego powstania i rewitalizacji, a następnie udostępnił: Muzeum Miejsca ukazujące historię „Miasta Tkaczy”, Galerię Sztuki prezentującą wystawę Wojciecha Bryszewskiego pt. „Jerzy Wieczorek ‘Bohdan’ – artysta, który umiłował drewniany Zgierz”, Pokój Samorządowy prezentujący pięć ostatnich kadencji zgierskiego samorządu oraz wywołujące powszechną radość Muzeum Lalki.

Kultury w Polsce D.O.M., prowadzącej Centrum Konserwacji Drewna, opowiedział historię losów „Zgierskiej Madonny”, która przez długie lata zdobiła wnętrza i wzmacniała wiernych parafii farnej pw. Św. Katarzyny Aleksandryjskiej w Zgierzu, a w latach siedemdziesiątych została przekazana do jednego z warszawskich kościołów. Młodzież zwiedziła również Muzeum Miasta Zgierza, po którym oprowadzali ich Justyna Czerwińska oraz dyr. Robert Starzyński.

Karol Maśliński

w 1825 roku rozpoczęto budowę nowego kościoła katolickiego w Zgierzu. Pierwotny projekt Bonifacego Witkowskiego skorygował na życzenie Księcia Namiestnika Królewskiego Józefa Zajączka Budowniczy Generalny Chrystian Piotr Aigner. Książę namiestnik sam wmurował kamień węgielny i ofiarował 7000 tysięcy złotych dla powstającej świątyni. Jednak największym zadaniem księdza Goldtmana było zjednoczenie imigrantów, pochodzących z różnych krajów i miejscowości, w chrześcijańską wspólnotę.

Widzialnym znakiem tego dążenia ks. Goldtmana, stał się sprowadzony ze Skierniewic do Zgierza niezwykły, stynący łaskami obraz Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny. Olbrzymie płótno, wysokiej klasy, dzieło anonimowego artysty, powstało około 1621 r. na zlecenie Prymasa Polski, abpa Wawrzyńca Gębickiego. W 1621 roku u bram Rzeczypospolitej stanęła 150 000 tysięczna armia turecka pod wodzą sułtana Osmana II. Dwukrotnie szczuplejsza armia polska pod wodzą hetmana Jana Karola Chodkiewicza, zamknięta w obozie pod Chocimiem, odpierała przez ponad miesiąc ataki tureckie. Zdobycie obozu polskiego skutkowałoby całkowitym upadkiem państwa, gdyż Rzeczpospolita nie dysponowała innymi

poważnymi siłami wojskowymi. Prymas Gębicki w czasie gorącej modlitwy o ocalenie ojczyzny ujrzał Najświętszą Pannę, która zapewniła go o zwycięstwie Polaków. I rzeczywiście według przekazu gdy w polskim obozie pozostała już tylko jedna beczka prochu, Turcy przystąpili do rokowań, w wyniku których opuścili granice Rzeczypospolitej. Arcybiskup Gębicki jako wotum wdzięczności ufundował obraz, który według jego wskazówek jak najwierniej miał odwzorować objawienie, jakiego doznał.

Ks. Józef Goldtman

Przed tym obrazem zawieszonym w letniej rezydencji Arcybiskupów Gnieźnieńskich w Skierniewicach kolejni prymasi polski szukali rady, pocieszenia oraz zawierali losy kościoła i ojczyzny. W wyniku zaborów władze pruskie odebrały prymasom Skierniewice.

W latach dwudziestych XIX w. w pałacu arcybiskupów stacjonował garnizon wojskowy, a kaplica, w której wisiał obraz, pozostawała nieużywana. Proboszcz Goldtman, poprzez swoje koneksje u władz państwowych i kościelnych, wyjednał obraz Maryi dla kościoła w Zgierzu. Obraz, symbolizujący matczyną opiekę Maryi, o wielkim znaczeniu duchowym i historycznym, został urzędowo przekazany zgierskiej farze 25 lipca 1827 roku, trzy miesiące przed konsekracją nowego kościoła. Obraz stynący łaskami, którego mistyczne korzenie (warto zauważyć niezwykle podobieństwo tego obrazu do cudownego obrazu Matki Bożej z Guadelupe) nadawały mu szczególną rangę

w 1852 roku.

Obraz Zgierskiej Madonny przez ponad 140 lat był znakiem macierzyńskiej opieki Maryi, przed którym pokolenia zgierzan wypraszały potrzebne im łaski. W 1970 r. obraz został przekazany do kaplicy literackiej w archikatedrze św. Jana w Warszawie. Historię obrazu „Zgierskiej Madonny” opisał szczegółowo Maciej Wierzbowski w II tomie Zgierskich Zeszytów Regionalnych z 2007 r. Od dwóch lat historia obrazu przypomina jest w Parku Kulturowym „Miasto Tkaczy”, w Centrum Konserwacji Drewna w Zgierzu przy ulicy Narutowicza 6, na intermedialnej wystawie pt. „Odkryte piękno Zgierza”. Na koniec warto wyrazić nadzieję, że po latach emigracji „Zgierska Madonna” powróci do Zgierza, przynajmniej w kopii tego niezwykłego obrazu, aby jednoczyć mieszkańców miasta i pochylić się nad ich różnorodnymi potrzebami.

Paweł K. Krawczyk

ŚW. KLARA – DUCHOWA SIOSTRA ŚW. FRANCISZKA (11.08)

Św. Klara przyszła na świat w 1194 r. w Asyżu w czasie, kiedy w mieście żył i działał św. Franciszek. Klara z Franciszkiem poznali się i z czasem stali się sobie bardzo bliscy. Połączyła ich miłość do Boga – oboje pragnęli życia według Ewangelii. Oboje też pochodzili z zamożnych rodzin, a mimo to zrezygnowali z życia w dostatku, by jak najbardziej upodobnić się do Jezusa.

Klara już w dzieciństwie obrała Jezusa za wzór i cel swoich dążeń. W młodym wieku umiłowała modlitwę i spełniała uczynki miłosierdzia wobec ubogich. Gdy miała 12 lat po raz pierwszy spotkała św. Franciszka, który ewangelizował w Asyżu i zachwyciła się jego działalnością i życiem ewangelicznym. Poprosiła go o spotkanie i poddała się jego kierownictwu

duchowemu. Poprosiła go także, by zwrócił się z prośbą do biskupa Asyżu, aby mogła stać się siostrą Braci Mniejszych. W wieku 18 lat opuściła dom rodzinny i oddała życie Bogu. Z rąk św. Franciszka otrzymała habit i welon zakonny jako znak zaślubin z Jezusem Chrystusem i przyrzekła na zawsze pozostać ubogą, posłuszną i dziecinną za przykładem Jezusa. W ślad za Klarą poszły jej siostry, matka, a później wiele dziewcząt, pragnących podjąć radykalne życie ewangeliczne. Tak powstała żeńska odmiana Zakonu franciszkańskiego, który początkowo nosił nazwę Pań Ubogich, a aktualnie nazywany jest od imienia św. Klary – zakonem klarysek.

Klara została przełożoną Zakonu. Jako duchowa opiekunka swoich towarzyszek uczyła je rozważania Słowa Bożego i podążania drogą prostoty, pokory i ubóstwa. Wspólnie z siostrami modliła się, pościła, dbała o porządek. Gorliwą modlitwą udało jej się wyprosić cuda dla siostr, takie jak: rozmnożenie chleba, uzdrowienia, obrona Zakonu przed Saracenami. Klara prawie do samej śmierci walczyła o zatwierdzenie reguł Zakonu Ubogich Pań jako żeńskiej gałęzi Zakonu założonego przez św. Franciszka. W rozmowach z papieżem Grzegorzem IX i Innocentym IV z pokorą

Kiedy 23.09.1850 r. otworzono kamienny sarkofag w kościele św.

Jerzego, okazało się, że ciało św. Klary nie ma żadnych śladów rozkładu. Umieszczono je w kryształowej urnie i wystawiono na widok publiczny.

Nadchodzące

i szacunkiem tłumaczyła, że w walce z kultem pieniądza kobiety potrafią dorównać mężczyznom. Jej świętość życia i sposób prowadzenia wspólnoty zyskały aprobatę ze strony papieża, tak że na dwa dni przed śmiercią w 1253 roku otrzymała z rąk wystanników papieskich dokument zatwierdzający regułę Zakonu Klarysek.

Franciszka i Klarę połączyła bezgraniczna miłość do Boga, któremu - każde z osobna - złożyło w darze całe

swoje życie. Znaleźli wspólną drogę do Boga, na której regułami były: ubóstwo, pokuta, życie Ewangelią, idea braterstwa, wierność Kościołowi, święte milczenie oraz klauzura. Mimo, że pochodzili z zamożnych rodzin i mogli żyć dostatnio, oboje odrzucili bogactwo, by ściślej zjednoczyć się w całym swoim życiu z Chrystusem Ukrzyżowanym. Oboje zostali ogłoszeni świętymi.

Barbara Musiał

MARYJA – NIEWIASTA WZIĘTA DO NIEBA Z DUSZĄ I CIAŁEM

Prawda o Wniebowzięciu Maryi z duszą i ciałem jest znana i czczona w Kościele od wieków. Bierze się z przeświadczenia, że ciało Maryi nie mogło ulec rozkładowi, tak jak ciała innych ludzi, którzy podlegają skutkom grzechu śmiertelnego. Św. Jan Damasceński pisał: „Potrzeba było, by Ta, która rodząc zachowała nienaruszone dziewictwo, zachowała również i po śmierci swe ciało bez żadnego skażenia”.

Uroczystość upamiętniająca Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny obchodzona jest 15 sierpnia i jest największym świętem maryjnym w Polsce. Jest związana z dogmatem o Wniebowzięciu Najświętszej Maryi Panny, który ogłosił papież Pius XII w 1950 roku w Konstytucji apostolskiej „Najszczodroblwszy Bóg”. Prawdę o Wniebowzięciu Ojciec Święty wyraził słowami: „Ogłaszamy, orzekamy i określamy jako dogmat objawiony przez Boga: że Niepokalana Matka Boga, Maryja zawsze Dziewica, po zakończeniu ziemskiego życia z duszą i ciałem została wzięta do chwały niebieskiej”. Papież uzasadnił tę prawdę teologiczną mówiąc, że Matka Boża jest najściślej zjednoczona z Synem Bożym i dzieli Jego los, tak więc niemożliwe

Tajemnice Różańca/Wniebowzięcie NMP
Agata Padoł Ciechanowska

JASNOGÓRSKIE ŚLUBY NARODU POLSKIEGO

Historia Jasnogórskich Ślubów Narodu Polskiego wiąże się ze Ślubami Lwowskimi. Złożył je 1 kwietnia 1656r. król Jan II Kazimierz Waza w katedrze Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny we Lwowie podczas Mszy świętej odprawianej przez nuncjusza Pietro Vidoniego przed obrazem Matki Bożej Łaskawej. Autorem tekstu Ślubów Lwowskich był św. Andrzej Bobola. Tablica pamiątkowa z tekstem Ślubów znajduje się w sali rycerskiej na Jasnej Górze.

W XVII wieku nasz kraj był prawie w całości opanowany przez Szwedów (tzw. „potop szwedzki”) i Rosjan. Przyrzeczenie królewskie miało poderwać do walki z najeźdźcami szlachtę i cały lud polski. Monarcha oddał Rzeczpospolitą pod opiekę Matki Bożej, którą nazwał Królową Polski i obiecał, że poprawi sytuację chłopów i mieszczan, kiedy tylko Polska zostanie uwolniona od najeźdźców. Po ślubowaniu króla, w imieniu senatorów i szlachty podobną rotę odczytał

jest, aby zakończywszy życie ziemskie, była od niego oddzielona ciałem.

W Polsce Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny jest nazywane Świętem Matki Bożej Zielnej. W Kościołach tego dnia odprawiane są uroczyste Msze Święte, podczas których święci się kwiaty, wianki, zioła, które następnie zostawia się na polach, wśród upraw, by przynosiły urodzaj i chroniły przed niebezpieczeństwami. W sanktuariach maryjnych odbywają się odpusty. Szczególnie obleganymi przez pielgrzymów miejscami tego dnia są Kalwaria Zebrzydowska oraz Częstochowa. W Kalwarii

przedstawiane są duże inscenizacje, w Częstochowie we Mszy Świętej uczestniczą przedstawiciele władz i Episkopatu Polski. W jeszcze innych częściach kraju uroczystość wiąże się ze świętem dożynek.

W dniu Wniebowzięcia Kościół świętuje zakończenie ziemskiego życia Maryi uwieńczonego niebem. Maryja Wniebowzięta jest obrazem Kościoła, który został powołany do tego, by osiągnąć świętość i doskonałość.

Barbara Musiał

podkanclerzy koronny biskup krakowski Andrzej Trzebicki, zaś wszyscy obecni powtarzali jego słowa. Obietnice wobec niższych stanów nie zostały jednak zrealizowane z powodu stanowczego sprzeciwu szlachty.

26 sierpnia 1956r. w 300 – tną rocznicę Ślubów Lwowskich Jana Kazimierza na Jasnej Górze zostało odczytany nowy, uaktualniony tekst ślubowania. Jego autorem był Prymas Polski kard. Stefan Wyszyński. Tekst ślubowania Prymas napisał 16 maja 1956r. w więzieniu w Komańczy w Bieszczadach. 26 sierpnia, podczas uroczystej Mszy świętej na Wałach Jasnogórskich z udziałem ok. miliona wiernych, upoważniony przez papieża Piusa XII bp Michał Klepacz odczytał tekst Ślubów. Przy ołtarzu stał pusty fotel z herbem Prymasa Polski. Przeor Jasnej Góry złożył na nim wiązankę białych i czerwonych róż. Był to wymowny znak przypominający o uwięzieniu kard. Wyszyńskiego. Ojcowie paulini prosili, aby Prymas Wyszyński rozpoczął w tym dniu Mszę

świętą w Komańczy 10 minut przed Sumą Jasnogórską (godz. 11.00), a potem – jako pierwszy – odczytał tekst Ślubów. Tak też się stało. Kard. Wyszyński składał Śluby jedynie w obecności Marii Okońskiej, która przed obrazem Matki Bożej Częstochowskiej jako lud Boży odpowiadała „Królowo Polski – przyrzekamy”.

Jasnogórskie Śluby stały się programem moralnego odrodzenia Narodu podjętym przez cały

Kościół w Polsce: biskupów, kapłanów i wiernych. Program ten nazwano „Wielką Nowenną przed Tysiącleciem Chrztu Polski”. Kard. Wyszyński został zwolniony z aresztu 26 października 1956r. 26 sierpnia 2006r. w klasztorze na Jasnej Górze tekst Ślubów odczytał kardynał Józef Glemp. Na Mszy św. zebrało się ponad 200 tys. wiernych.

Elżbieta Hildt

VIA BALTICA - 2013

Jeszcze pozostały pod powiekami krajobrazy, miasta, kościoły, pałace i twierdze. Wspomnienia z pielgrzymki VIA BALTICA, która odbyła się w dn. 8 – 14.07.2013r. Jej organizatorem był ks. dr Andrzej Blewiński, proboszcz parafii Matki Bożej Dobrej Rady w Zgierzu, który jak zwykle otoczył pielgrzymów serdeczną duchową opieką. Pan Piotr - towarzyszący nam w podróży pilot – zaimponował ogromnym zasobem wiedzy na temat zwiedzanych miejsc. Opowiadał o nich ciekawie, niekiedy z dużą dozą humoru. Trasa pielgrzymki obejmowała Kowno, Szawle, Rygę, Tallinn, Helsinki, Paide, Tartu, Dyneburg i Wilno.

Pierwszą niespodzianką było zwiedzanie Łomży – królewskiego miasta nad rzeką Narwią. Mieliśmy okazję zobaczyć klasycystyczny ratusz, katedrę, kamieniczki z arkadami, pomnik – ławeczkę Hanki Bielickiej oraz parterowy dom w pobliżu zabytkowych kamiennych schodów, w którym mieszkał prymas Stefan Wyszyński.

Kowno urzekło nas pięknym położeniem u zbiegu Willi i Niemna. Na uwagę z pewnością zasługują tu liczne zabytkowe świątynie i klasztory z gotycką archikatedrą z XV w. na czele. Starówkę kowieńską zdobią gotyckie i renesansowe kamienice. Nieopodal rynku można zobaczyć Dom Perkuna – dawnej faktorii kupieckiej. Na wzniesieniu, wśród łąk, w pobliżu miejscowości Szawle, znajduje się Góra Krzyży – „Sanktuarium pod gołym niebem”. Przyjeżdżając do niego Litwini, Polacy oraz pielgrzymi z całego świata. Znajdują się tu krzyże od zupełnie małych, kilkunastocentymetrowych, do kilkumetrowych. Są różne: zdobione, rzeźbione, a także bardzo skromne. Na wielu z nich można zobaczyć tabliczki z intencjami. Niezwykła tradycja pozostawiania na tym miejscu krzyży sięga

czasów Powstania Listopadowego, gdy car zabronił stawiania krzyży na grobach powstańców. Władze carskie, a później stalinowskie i komunistyczne wielokrotnie próbowały zwalczyć tę tradycję. Krzyże niszczone, palone, zatapiano, ale wciąż pojawiały się nowe. Podczas swego pobytu na Litwie w 1993 roku papież Jan Paweł II odprawił tu uroczyste nabożeństwo.

Na naszej trasie znalazł się też barokowy pałac w Rundāle. Ta dawna rezydencja rodziny Bironów to jeden z najpiękniejszych zabytków architektury na Łotwie. Pałac został zbudowany w XVIII wieku. Jest pełen bogatych, barokowych dekoracji, kunsztownych stiuków i ozdób. Ze względu na przepych nazywa się go „Wersalem Północy”. Wypielęgowany ogród francuski otaczający pałac zachęca do długich spacerów.

Następnie udaliśmy się do Rygi, która zachwyca secesyjną architekturą, wpisaną na listę światowego dziedzictwa kulturowego UNESCO. Mieliśmy okazję zwiedzić Stare Miasto. Obejrzelśmy m.in.: kościół św. Piotra, katedrę ryską, katedrę katolicką, dom Bractwa Czarnogłowych (zamożnych kupców – kawalerów), ratusz, małą i wielką gildię kupiecką, Dom Kotów. Warto wiedzieć, że w kościele św. Jakuba wygłaszał kazania ks. Piotr Skarga, a na Politechnice Ryskiej studiował Ignacy Mościcki.

Kolejne miasto na trasie naszej podróży to Tallinn (nazwa oznacza: „miasto duńskie” lub „miasto rolnicze”). Podczas spaceru jego ulicami i zaułkami zwiedziliśmy m.in.: dolne i górne Stare Miasto – wzgórze Toompea, średniowieczne baszty („Długi Herman”, „Gruba Małgorzata”), gotyckie kościoły i kamienice („Trzy siostry”), ratusz, dom Bractwa Czarnogłowych. Na ścianie Muzeum Morskiego odnaleźliśmy tablicę upamiętniającą brawurową ucieczkę ORP „Orzeł” (wrzesień 1939r.). Relaksem był spacer po klasycystycznym zespole pałacowo – parkowym – dawnej rezydencji Piotra I Wielkiego (pałac Kadriorg). Nocą (ok. 24.00) podziwialiśmy panoramę miasta na tle jasnego nieba („białe noce”).

Z Tallinna popłynęliśmy promem do Helsinek – jednej z najdalej wysuniętych na północ stolic świata. Nie zobaczyliśmy gór lodowych, białych niedźwiedzi ani reniferów, ale nowoczesny ośrodek miejski, szerokie bulwary, eleganckie sklepy i restauracje, a obok nich secesyjne kamienice i pomniki fińskich bohaterów (np.: marszałka Mannerheima). Jasne fasady centrum

Uczestnicy wyprawy przed Ostrą Bramą, Wilno, Litwa

Helsinek (stąd nazwa: „białe miasto Północy”) kontrastują z ciemnymi, granitowymi formami – tzw. mutonami oraz intensywną zielenią parków i naturalnej tajgi na obrzeżach. Niedaleko brzegu Helsinek znajduje się twierdza Suomenlinna (Twierdza Fińska). Kiedyś miała ona znaczenie militarne, a obecnie jest zabytkiem historycznym i atrakcją turystyczną. Popłynęliśmy do twierdzy i przy okazji zobaczyliśmy jeden z eksponatów Muzeum Wojskowego – podwodny okręt „Vesikko” z okresu II wojny światowej.

Po drodze z Tallinna do Tartu zatrzymaliśmy się w Paide (Biały Kamień), nazywanym „sercem Estonii” ze względu na centralne położenie na terytorium kraju. Zwiedzaliśmy tam gotycki kościół i ruiny zamku. Mieliśmy również okazję pospacerować nad jeziorem Pejpus w miejscowościach Mustvee i Kallaste. W Raja byliśmy we wnętrzu monasteru staroobrzędowców. Poznaliśmy ich zwyczaje i tradycje (np.: w swej świątyni nie używają oni elektryczności, jedynie woskowych świec).

Tartu (Dorpat) to drugie co do wielkości miasto Estonii, intelektualna i kulturalna stolica kraju. Słynie z uniwersytetu założonego w 1632 r. Jedną z najciekawszych budowli jest ratusz. Na centralnym Placu Ratuszowym stoi romantyczna fontanna „Całujący się studenci”. W Tartu warto również zobaczyć gotyckie kościoły, mosty: Anielski, Diabelski, Kamienny, a odpocząć można w uniwersyteckim Ogrodzie Botanicznym, obfitującym w piękne i rzadkie rośliny. Jadąc do Dyneburga zatrzymaliśmy się w Otepää, gdzie znajduje się skocznia i centrum sportów zimowych. Ta zimowa stolica Estonii także latem gości sportowców z różnych krajów (niestety nie mieliśmy okazji spotkać Justyny Kowalczyk, która trenowała w tym czasie w Otepää).

Jeszcze tylko przejazd przez graniczne miasto estońsko – łotewskie Valga/ Valka i znaleźliśmy się w Aglonie – wiosce położonej 40 km od Dyneburga (jej nazwa pochodzi z jęz. łatgalskiego – od jodłowego lasu). Na wzgórzu, między jeziorami, znajduje się bazylika – sanktuarium maryjne. Jej sercem jest cudowny obraz Matki Bożej Agłońskiej, zwanej Przewodniczką

z kwiatem, będący kopią wizerunku Matki Bożej Trockiej. Aglona jest nazywana „łotewską Częstochową”, gdyż do sanktuarium pielgrzymują wierni z Łotwy, Litwy i Białorusi. Bazylikę odwiedził także papież Jan Paweł II (1993r.). Przybyło tam wtedy ok. 300 tys. pielgrzymów. Dyneburg (Daugavpils/Dźwińsk) to główny ośrodek Polaków na Łotwie. Można tu obejrzeć pozostałości carskiej twierdzy, perełki secesyjnych budynków z XIX w., zabytkowe kościoły, prawosławną katedrę, Dom Polski i gimnazjum.

Największą niespodzianką – zwieńczeniem naszej pielgrzymki był przyjazd do Wilna, malowniczo położonego nad Wilią i Wilejką. Wilno to przede wszystkim Ostra Brama z gotycką kaplicą i obrazem Matki Bożej Miłosierdzia. Przeżyliśmy chwile ogromnego wzruszenia, uczestnicząc w odprawianej przed Cudownym Wizerunkiem Mszy św. W niejednych oczach zalśniły łzy. Wilno jest miastem wielonarodowym i wielokulturowym. Posiada jedną z największych i najpiękniejszych w Europie starówek. Często jest nazywane „miastem kościołów”. Oglądaliśmy zabytkowe świątynie różnych wyznań. Do najpiękniejszych należą katolicki kościół św. Anny z efektowną, ażurową fasadą. Kościół ten wzbudził podobno szczególny zachwyt Napoleona. W Wilnie warto także zobaczyć dawne fortyfikacje miejskie, pomnik A. Mickiewicza, zamek Giedymina, Górę Trzech Krzyży i cmentarz na Rossie. Ta stara nekropolia, rozłożona tarasami na stoku jest szczególnie bliska Polakom. Na cmentarzu znajdują się groby bohaterów walk o Wilno, żołnierzy AK, mogiła matki Marszałka J. Piłsudskiego (w grobie zostało też złożone jego serce). Spoczywają tu także m.in.: profesorowie Uniwersytetu Wileńskiego, ojciec i ojczym J. Słowackiego, Antoni Wiwulski, Władysław Syrokomla.

Pożegnaliśmy Wilno i nasza bogata w przeżycia i wzruszenia pielgrzymka dobiegła końca. Podczas jej trwania wiele zobaczyliśmy. Spędziliśmy miłe chwile w gronie znajomych i mogliśmy oderwać się od codzienności. Z pewnością warto było wybrać się w tę podróż.

Elżbieta Hildt

WAKACYJNE WOJAŻE

W parafii Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu co roku organizowane są kolonie oraz półkolonie. W tym roku Ks. Jan Czekalski z grupą 45 dzieci wyjechał do Polańczyka Zdrój, natomiast kolonie prowadzone przez parafię wspólnie z Akcją Katolicką odbyły się w Piechowicach koło Szklarskiej Poręby.

Ośrodek w Piechowicach położony jest w urokliwym miejscu, z którego rozciągają się piękne widoki na panoramę gór. Uczestnikami kolonii były 41 dzieci uczęszczające na świetlicę oraz na koła zainteresowań. Wypoczynek dla dzieci został zorganizowany dzięki osobie o otwartym sercu, która

Piechowice 2013

Ks. Jacek na porannej rozgrzewce

zafundowała naszym dzieciom bezpłatny, trzy tygodniowy pobyt w Piechowicach. Nad częścią organizacyjną i opieką nad dziećmi czuwała Akcja Katolicka wraz z parafią.

Dzieci w czasie pobytu na koloniach odpoczywały wędrując po górach, docierając do urokliwych miejsc. Zwiedzili m.in. Wodospad Szklarka - enklawę Karkonoskiego Parku Narodowego, Wodospad Kropelka, docierając do urokliwych skał - Chybotek, Orla Skała itp. W trakcie wakacyjnych wojaży, pamiętaliśmy również o uczestnictwie w niedzielnej mszy świętej w kościele w Szklarskiej Porębie.

Półkolonie w parafii trwały od 22 lipca do 9 sierpnia 2013 roku. Były trzy turnusy, po 6 dni każdy, łącznie 18 dni. W pierwszym i drugim tygodniu uczęszczało 50 dzieci wspólnie z wolontariuszami, a w trzecim 45 osób. Dzień na półkoloniach zaczynały od powierzenia dnia Bogu wraz z ks. Jackiem, który upiększał naszą modlitwę grą na gitarze. Wielokrotnie wraz z nami na spacer i wędrowki po ziemi łódzkiej wybierał się ks. proboszcz Andrzej Blewiński oraz ks. Jacek Kucharski. Dzieci uczestniczyły m.in. w zajęciach edukacyjnych w lesie łągiewnickim, ogrodzie botanicznym, ZOO. Zwiedziły Archikatedrę w Łodzi, Park kulturowego Miasta Tkaczy w Zgierzu. Podczas zwiedzania warsztatów obróbki drewna zobaczyliśmy wizerunek Matki Boskiej Zgierskiej i zapoznały się z historią obrazu, który w roku 1970 został przekazany do Katedry św. Jana Chrzciciela w Warszawie. Oprócz zajęć edukacyjnych, zwiedzania nie mogło zabraknąć kąpieli w stawach na Arturówku, Malince czy zawodów sportowych w sali gimnastycznej Kolegium

GÓRSKIE PRZYGODY

Nie mogę powiedzieć, by jakieś dziecko wróciło niezadowolone z wyprawy jaką odbyliśmy na początku wakacji, no chyba, że za powód niezadowolnienia uznać

Kolonie w Sudetach

Nauczycielskiego. Półkolonie zostały zorganizowane dzięki wsparciu finansowemu ks. Proboszcza Andrzeja Blewińskiego oraz Urzędu Miasta Zgierza. Dużym wsparciem dla organizatorów wypoczynku dla dzieci są wolontariusze z Klubu Młodzieżowego, działającego przy parafii Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu. Ci młodzi ludzie poświęcają swój wolny czas, aby dzieci mogły bezpiecznie i pożytecznie spędzać wakacje. Nie tylko wypełniają chwile naszym pociechom przez organizowanie wielu gier i zabaw, ale również wspierają dobrym słowem i rozmową w trudnych chwilach. Dziękuję wszystkim członkom Klubu Młodzieżowego za współpracę, otwarte serce i pomoc w przeprowadzeniu wypoczynku dla dzieci.

Dzięki współpracy kapłanów z osobami świeckimi, a szczególnie organizacjami można podjąć wiele różnych działań na rzecz parafii i mieszkańców Zgierza. Jednym z takich przykładów jest nasza akcja letnia dla dzieci, która świadczy o dobrej współpracy ks. proboszcza Andrzeja oraz pozostałych Księży Ks. Jana, Ks. Piotra, Ks. Jacka z Akcją Katolicką oraz różnymi instytucjami w mieście.

Półkolonie z wizytą w Sanktuarium w łągiewnikach

można tak szybki powrót do domu. Wszak cała przygoda zajęła nam ledwie dziesięć dni. Choć może to i lepiej... Nikt nie zdążył się znudzić, czy zmęczyć:)

Każdy dzień, od wczesnego ranka do późnej nocy obfitował w zielone przygody. Cóż to było za szaleństwo! Modlitwa przeplatała się z dziecięcą radością. Mury szkoły, która stała się na ten czas naszym domem rozbrzmiewały raz po raz śmiechem, śpiewem i muzyką która towarzyszyła wieczornym tańcom.

Sudety okazały się miejscem owianym aurą tajemniczości, które gromadzi wiele historycznych wydarzeń z minionych epok oraz różnych legend i opowieści. Każdego dnia poznawaliśmy je coraz lepiej. Każdy mógł wypróbować swoje siły na górskich szlakach. Mógł również wykazać się odwagą błędząc po podziemiach Twierdzy Kłodzko, gdzie nagle... zrobiło się bardzo, bardzo ciemno i tylko najtwardsi powstrzymywali się od krzyku. Dla amatorów dużej

prędkości wielką uciechą były zjazdy na letnim torze saneczkowym.

Chłopcy, pod czujnym okiem animatorów, ćwiczyli regularnie swoje młode ciała. Małe dziewczynki robiły wszystko by ustrzec się od grzebienia i szczotki, oddając się ciągłym harcom i zabawom, choć ich starsze koleżanki wytrwale dbały o swój piękny wygląd. Nic się nie może jednak równać z kolonijną edycją programu "Mam talent", podczas której odkryte zostały młode

gwiazdy: bracia Różalscy! Patryk i Adrian tworzą bardzo zabawny duet komików i kto wie, może kiedyś ujrzymy ich na wielkiej scenie.

Można by napisać jeszcze tysiąc słów na temat niniejszego wyjazdu, jednak dla tych, którzy nie przeżywali tych przygód z nami, nic nie będą znaczyć, a uczestnicy wspomnienia mają wryte głęboko w swoich małych serduszkach.

Marta Maja Zaręba

JEST ZAKATEK NA TEJ ZIEMI, GDZIE POWRACAĆ KAŻDY CHCE

20.08 już po raz XX wyrusza z naszej parafii piesza pielgrzymka na Jasną Górę. Zapisy odbywają się w domu parafialnym do 19 sierpnia: w dni powszednie od godz. 18, w niedziele i święta od 19. Patronem pielgrzymki jest o. RAFAŁ CHYLIŃSKI, hasłem "PANIE PRZYMNÓŻ NAM WIARY." Zamówiony jest autokar na Górkę Przeprośną. W czasie zapisów można będzie zakupić album okolicznościowy, wydany z okazji XX Jubileuszowej Pielgrzymki. Będzie też istniała możliwość zapisu na PIELGRZYMKĘ DUCHOWĄ. Zapraszamy wszystkich którzy czują się na siłach, do wzięcia udziału w JUBILEUSZOWEJ XX Pielgrzymce na JASNĄ GÓRĘ.

W imieniu Ks. prob. Andrzeja Blewińskiego i Bractwa Pielgrzymkowego
Zaprasza jego prezes, pani Elżbieta Adamczyk

Z KSIĄG PARAFIALNYCH

Odeszli do wieczności

Jolanta Podkańska (ur.1954)
Tomasz Pawłowski (ur.1983)
Krzysztof Marczyk (ur.1960)
Józef Smulczyk (ur.1931)
Zdzisław Dębcki (ur.1942)
Roman Kucharski (ur.1950)
Maciej Wiewiórski (ur.1925)
Dariusz Leszczak (ur.1972)

Módlmy się za zmarłych, aby przez Boże miłosierdzie weszli do chwały życia wiecznego

Sakrament chrztu otrzymali

Jan Bruno Graszka
Sabina Agnieszka Pruska
Antoni Adam Becherka
Marcelina Siadura
Zuzanna Aleksandra Andrzejczak
Nicola Aleksandra Nguyen

Módlmy się za dzieci ochrzczone, aby Duch Św. napełnił je swoimi darami i prowadził przez życie drogą prawdy

Sakrament małżeństwa zawarli

Marcelina Hajnrych i Łukasz Czerwiński
Delfina Sędzicka i Radosław Kubiak

*Módlmy się za nowych małżonków,
aby Chrystus obecny w ich życiu umacniał
ich miłość i napełnił ich radością*

Opracowała Katarzyna Dąbrowska

Kancelaria Parafialna czynna codziennie od poniedziałku do piątku w godz.; 9: 00– 11: 00 oraz 15:00– 16:30
Tel: 42 /716-27-65

Wydawca: Parafia Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu, 95-100 Zgierz ul. M. Skłodowskiej – Curie 3

Redakcja: Ks. Kan. dr Andrzej Blewiński – Proboszcz Parafii; redaktor: Ks. Piotr Skura

Nr konta parafialnego: Bank Spółdzielczy w Zgierzu 36 8783 0004 0015 6097 2000 0001

Za wszelkie wpłaty na rzecz parafii składamy serdeczne Bóg zapłać

www.mbrd.archidiecezja.lodz.pl e-mail: gazeta.dobrarada@gmail.com

Redakcja zastrzega sobie prawo do opracowania redakcyjnego tekstów oraz prawo do korekty stylistycznej i ortograficznej.

Zespół Redakcyjny „Dobra Rada”: Marianna Strugińska - Felczyńska, Agnieszka Gajek, Katarzyna Wieczorek, Aneta Mikołajczyk, Elżbieta Hildt, Barbara Musiał, Józef Felczyński, Krzysztof Nieszwiec. Składanie gazetki: Agnieszka Gajek, Marianna Strugińska-Felczyńska, Katarzyna Wieczorek, Krzysztof Nieszwiec. Dystrybutor: Marek Cyłke

Drukarnia, Wydawnictwo Muzyczne i Poligraficzne
ul. Wersalska 54, 91-212 Łódź, Poland
www.merakel.pl www.merakel.com.pl